

Andrzej Marcinkowski

Jak należy rozumieć zmianę w art. 409 k.p.c. określenia „wyrok” na „orzeczenie”?

Palestra 50/5-6(569-570), 259-260

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**PYTANIA
I ODPOWIEDZI
PRAWNE**

Andrzej Marcinkowski

Jak należy rozumieć zmianę w art. 409 k.p.c. określenia „wyrok” na „orzeczenie”?

W związku z wejściem w życie z dniem 6 lutego 2005 r. ustawy z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) kolega zapytuje, co ma oznaczać zmiana w art. 409 k.p.c. słowa „wyrok” na „orzeczenie”?

Ścisłe rozumienie słowa „wyrok” ograniczało wznowienie postępowania jedynie do decyzji sądu wydanej w tej postaci.

Pojęcie „orzeczenie” jest pojęciem szerszym, obejmującym również postanowienia i nakazy zapłaty.

Pamiętać też trzeba, że w postępowaniu nieprocesowym wznowienie postępowania obejmuje postanowienia orzekające co do istoty sprawy, o czym stanowi art. 524 k.p.c. Ponadto w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku ponowne orzekanie, zbliżone do wznowienia postępowania, uregulowane jest w art. 679 k.p.c.

W przedstawionej sytuacji przyjąć należy, że zmiana treści przepisu art. 409 k.p.c. oznacza obecnie możliwość wznowienia postępowania w szerszym zakresie, obejmującym wyroki, postanowienia i nakazy zapłaty.

Post scriptum

W artykule pt. „W sprawie dopuszczalności udzielania przez adwokata substytucji radcy prawnemu” adwokat Paweł Sowiśło i radca prawny, adiunkt UAM w Poznaniu dr Maciej Mataczyński („Palestra” 2005, Nr 3–4, s. 101 i n.) zakwestionowali prawidłowość udzielonej odpowiedzi na pytanie prawne („Palestra” 2004, Nr 11–12) podpisanego autora.

Pragnę uprzejmie zauważyć, że:

1) rubryka niniejsza ma raczej charakter praktyczny, niż teoretyczny,
2) przepis art. 91 pkt 3 k.p.c., to *lex generalis*, a przepisy ustaw korporacyjnych, to oczywiście *lex specialis*,

3) nie życzę nikomu z adwokatów, aby udzielając pełnomocnictwa substytucyjnego radcy prawnemu spowodowali nieważność postępowania, o której mowa w przepisie art. 379 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn pozostaję przy swoim stanowisku.